

VÁCLAV EDUARD MENCL: ŘEKY A MOŘE
ROMÁN

ŘEKY A MOŘE

DRAGA ŠMOLÍKOVÁ,

jméno říčky, vyvěrající zpod kamenů. Na území skal a nepatrných jedlí. Zakreslena je v šíři řek. Hranicí lesu stéká pramen a veletokem se zve v ústí. Je přijata mořem a životem. Soud budiž svazem práva a duchem hájemství nad vodami.

VÁCLAV EDUARD MENCĚL

ŘEKY A MOŘE

ROMÁN

Praha 2010

ŘEKY A MOŘE

Copyright © Václav Eduard Mencl, 1932

Czech edition © dybbuk, 2010

ISBN 978-80-7438-025-9

Snad noc vysychá z rybníků, neboť pramenem zapíjí skála předpekli. Snad rodokmen nocí napájí oblaka na rozcestí souše a potoků, křižujících v síťoví mezi řekami. Podklesá obzor za rysku horských hlav. Noc přešla přes půlnoc, dávná a záludná přes vystrojení rovu. Zavíraly se květy v kukly a v usebrání sehnuly palice jako vdovy. Ještě nenadešla hodina kozlu na rejišti západních pláten tak častých, že pomíjí bez spisů o nich psaných, a tak nestvůrných, že val nahání hrůzu zbylým jezdcům. Vody tvé — nebesa křtěna blíženci. První i hnědý mrak splývá s tmou zavřených očí. Horstva posunují z těžiště hvězd hřeben a zdá se, že stínem mění úhor v pastvíska moru. Klášter tance a holeň lesů v nevyčerpatelné oblasti kotlin napaží ruce k hraniční svítilně. Čtenáři, řeky a moře neztrácejí běh a nic se nezmění. Noc bludných balvanů, s nimiž člověk utrácí úděl černých slz. Odněkud ze severu (lískovka hřbetů těch nakladačů, kteří stárnou) a ještě z míst nešlechetných vod běře tíseň, noc obávaná a loďstva zcizená z bojů a potom tíseň loďařů, kteří než vyjeli, překládali zboží na nájezdech kolem ostrohu.

Skalka, vysoušená za sečných větrů, připomíná lstivce mezi žárlivci. Sváží se po ní slunce jako po ostřici. Z pavučin vstupuje návrší mezi smírné bratry snímající temné látky s hlavní. Devět bratrů s bílým vínem. Stepí hrnou hvězdy strážce na

pranýř označený jmény prvních řek. Vír pod svahem a klín, pláň lasturové nebo jílec vystříbřené hrušky. Stál jsem mezi stánkem a boží vůlí, opakuje věty již psané, stál jsem mezi zradou a vyhnanstvím. Zemden vrchy, nemyslel jsem na zapálené rty, ale na moře, moře vln.

Zatmění měsíce střídá prška světla, a teprve když mizel mráček, plál svícen v plném okruží. Světlo křesalo kdejaký okluzký kámen. A noc podpořila zlolajnost, bez símě, jako by byla rozhodčím nad člověkem. Řeka rozumí člověku, svádí tok rozvětvenou zemí v síle a pravdě, odebírá pramen se sčerpáných stružek, zpod kamenů i z člunku dosud lpícího na přelomeném stéble, jsouc vzpomínkou události, pro kterou musí býti utracena špatná paměť: paměť vede jistota, tak, že slyšíme i hlas a vzpomínáme na hodiny. Vyslýchal jsem plavce, jenž sestoupil s můstkem.

Čtenáři, tento román odvede tě od knížky. Je závětí, je písemností celoživotí muže, stříbrného ve vlasech, v nichž dosud jsou černé nitě. Zemřel duchem svaté naděje a žije, žije vyznamenán pásmem světla v šesticípé růžici. Jinak nesejde námořník s myslí hlídače. Došel a mlčel. Sedím proti jeho tváři, odstíněné od žlutých záclon, jež vrhají sivé stíny přes obličej, kachlový vzorek přelétavých kostek. V krbu žhne a hranicí smolnic praská. Jiskra sráží jiskru v světelném letu: ticho svícnu svádí k otevření rtů, k zamlčení tak přilnavých slov, že běh závěti se mění v přirozený běh řek a moře. Dvůr vrátivších se loďařů. Požádal jsem o sklínku koňaku. Hrdina neslyší a já předcítám z tváří zachycená písma, doplňuje je útržkovým záznamem. Šlem morového světla tkal na vodě šál, pod nímž se čeří temnice šedých hrází. Určení neměnná jako první rozeštavení hmot.

Poslyšte mluvu povodní pod kupícím se mračnem, jehož prostor zabírá obloha. Závět času a příběh nočních pomoci. V mizivé tváři, okénku bez slupiny a jehlic, je skryta bědnost. Člověk neví, kam by ukryl plášť. Kolem zdí přebíhá třaslavý stín, tona v půdě modrých květnic.

Poslyšte crkot steklého praménku mezi šterk, neboť vlny loděk vyšpláchly vodu přes břeh. Šepot, jehož se leká chodec

z nočního vlaku. Tak zní hodiny zavěšené mezi dvě úzké stěny. Poslyšte obsáhlý děj, nesrozumitelný těm, kteří míjejí strom zaslepení, a bludem pokouší duch k smíchu. Noc típající kavky setne světlo, a kde nemůže člověk ochránit člověka, je stupněm milost. Ošetří ústa a vede jej na hráz, po níž chodí mlatci a mlynáři. Kolem řeky. Děj auktora, jehož spříznění se slovem neodradí slyšícího. Nemyslete na zaměstnání a úřad. Čtete i vy v řádkách ono strašné zcizení nebes, planou bárku v tolika obrazech země, čtete o rození, které je smíšeno s mnoha mrtvými a tokem: snad vystihnete plynoucí čas pohledem nebo vteřinou, svitek času před rokem touže chvílí, již myslíme. Budu vám předčítat záznam neobyčejné síly o dvojenství úst. Texty písní opsané z námořních zkazek a melodii, doprovázenou příběhem skrčeného látače plachet. Budu vám tlumočnickem spravedlnosti, ověřené tímto chlapíkem, a mluvte, nebo zavíste dupejte.

Poslyšte vtíravý hlas říčky, tišší než olůvko u dna. V krbu zatím vyhaslo a jenom několik uhlíků pod škvarem rudlo. Vzpomněl jsem si na ohnivá písmena lodi. A viděl jsem v mlze kývající hlavy, uvědomiv si pád člověka. Rozvětvený oblak v peřejích lodi a v převrácené misce. Sousoší mléčných hor blýskajících se střípkem mrtvé tůně. Obraz se střídá otřesen vánkem a řečištěm vln stírajících ostré hrany. Pokradmu slídí vetřelec stopu. Napíná sluch v ostražitě naslouchání nebo cítí podezřelý ševel ve vzdálenosti šesti skoků. Nejinak číhávali světcí pokušení a zahnali je do trní a v okrsek rozpálených kamenů. Ve vyhaslé peci slídí rozum, domlouvaje poslední doušek.

Poslyšte, co vychází najevo, neurovnáno v zápisním papíře, popisováno křížem nálady a zevrubným viděním. Jenom moře a nic více. Jenom život a více než zpověď. Dosah bližních v usazení cest a milost, již člověk získá mlčením statečných. Kapitán lososí mrštnosti klesá ke dnu korálových jam a opouští můstek pyšné dálky. Zdá se, že smrt vévodí na hladce stojatém rybníšti. Lovci, domnívající se života, hovoří o proudění březin v krabaté vodě. Čtenáři, život moře tvým životem stejné hrůzy bude vážen mým klidem a není potřebí usuzovat nad pravdou nebo mylně zakresleným výrazem. Chybil bys — propadliště

strhne pochybovače a nikdy jim nedá rozum. Nocí a řekou je popisován román a tímž končí potomní závěr. Tož sudte a dbejte nářku, vyvěrajícího z vašich duší, nerozvitých a kdesi v řece snů majících původ.

Podivná svatba, zlořečená. Černá tvář hyzdí úsměv a konečně ženich nemusí být v přízni. A nevěsta — nevěstinec — v moři proplováme úskalím, sami jeden v druhém tonoucí a v řečech, jichž užíváno bez duše nebo rozdělení. Podivná správnost muže a ženy a ostatně, proč musí mít ženu, již uzná teprve na pevnině, proč běsní vichr v plachtoví a žena neustává v křepčení. Pospěšte, váhavci, jsem u konce podívané. Svatebčané, vaše zápěstí jsou zvyklá okovu a smíte proplétat uzel za uzlem. A zlostník výkřik neopakoval, s vlnou vystala druhá a bylo slyšeti jízlivé skučení, téměř zpodobené člověkem. Podivná svatba rodu mužského — ten loďař, skopec lan, sjízdných jenom vyzrálým vousáčům. Tak muž zradí ve službě moře a začíná se plouhat za stínem našeptalých lichotek, s ním je vilná žena a v něm marnivá žádost. Poshovění za vším i za odpustky. Moře bez člověka zůstane v širém vzduchu a bez lodstva vrátí se k výjevu nejzářnější šíře. Kdo ti rozkáže, odejme se svých představ ztroskotání, dle vůle tvé vrátí se k mysu, ozbrojen ručnicí a provazem. Konečně na velkém slunci usne. Jako plavčík mezi ledy, zapomínaný pod dělem a všemi. Doplujem k stěžni, jehož stín svítáním zaklesá do písku. Zapomínán kreslič, vrháš slunce s místa na místo. Dal jsem rozkaz východu. Žádný nesměl vzpomínat a touto vteřinou vzalo za své veselí hodovní tabule a nesmyslná svatba. Blížili jsme se k moři bez přítěže, dávní mužové rozmyslu, bojíce se země a hledající zem. Moje posádka byla dílnou. Jakousi sběrnou učedníků, kteří než přišli na loď, prospívali znalostí vody. Jim jsem svěřil otěže. Bernardu pekaři, Filipu pecnáři a Janu vorů. V přístavech jsem je přijal jako zběhy a na lodi jsem poroučel. Ta-

jíl jsem zápisu vzdušné vzdálenosti. Teprve pod zemí, v dráze stoupajícího obzoru, pustil jsem starého kapitána mezi jinochy. Působil přesně (sup nauky o mateřských padavkách), přenesl se přes rozladění, a než slunce vyhaslo, zabrala všechny temná zkazka. *Listy paní*, soudek se staletým vínem nebo půtka rváčů kolem ranní brány. No, neplač, smiluj se nad vlnou, už bude zítra střežit cestu. Nebo se styď, zvrtkaný panoši, a hled se dostat přes kolísání všech vzpomínek. Začáteční myšlenky jednají ze soucitu, prostírají výčitku a to, co má býti zapomenuto, láká, a tím více zobrazuje opuštěnou skalku. Synové, nevracíme se. Tlucte do podlah a sypejte zásoby rýže z tajných oken. Nevracíme se. Soptíce, přejdete v usedavý pláč. Znáám moře odvěké mojí zkušeností a věčné v knihách. Chytlavý Ondřeji, tobě není lepkavým dehet. První lítost vyřídíš úsměvem a stačí se líbiti sklu, pod nímž komíhá střelka. Ze žalosti žádnému nestačil svět.

Sotva jsme měli za sebou pevnost, vyhrál jsem jako obyčejně sázku. Převrátil jsem kartu na líc. Prohra — nerad slyším toto panské slůvko, hnida pod zcepenělým srdcem. Kam až zatlačí hráči odvážný tah, končíte poměrem vyrovnaných sil. Převracím láhev. Slovo dalo slovo a svár skončí jímavou písní o tlukotu vln vlněním, sycenou přímým pěněním splynulých veršů, na moři svátých mlh podnebesím tiché a tišší komnaty. Malátné zvolnění přetáhne přes člověka plášť. Dumka cestáků spících pod obloukem mostu. Vězeň v zatrpklém domnění, že nikdy neotevrou vrata ti, kdož pohodili klíčů. Někdo mi musí míchat do vín jed. Tichý oceán. Závodím v poručení zkázy, dávno čekám na ránu a groteskní soptění skal. Povídej něco, branná moci moře. Čekám na víno, žádný mně nekrade letité víno. Točím světem a neuhnu. Hnusná samomluva. Jsem přesnější než čas, neboť neznám noční smrti, střídání směru, ani oddechu. Chci vejít ve známost všech vah, kde věčnost dělí skutečnost. Za tohoto stavu cítím sluhu nablízku se klanícího. Dej život za lásku, bloude, půjdeš s věncem po pohřebním dřevě. Dost bude na zapálení, aby nás zachránil a zachovati ráčil.

Jsem námořník. Pravicí smetu příď a levicí odzbrojím moře. Jsem láskou boží a nezhřeším proti vyhnanství. Nehledím

na nízkost svých úst, toutéž vinou skončím obět a toutéž kletbou označím ji. Pátrám po dobách a v mládencích nenalézám škodný odpor proti vedení. Jako bych byl na vodách určeným rozencem a soběstačným ve vln běsů, rozkácených proti pověře. I moře volí přítele, zdravici, která bude popěvkem moudrých ostrovů. Zašel jsem příliš daleko. Vyprávím, co moře potká v přítomnosti svědků. Nad námi jsou nedůvěřiví plavci, snášející se k břehům po pouti delší nežli pokání trestů za scestné úmysly. Vídával jsem tajenky oblohy, šest teček denního souhvězdí. Někdy mířím stopou jejich letu a nepotřebuji rozumu. To mne svádí k děkovnému modlení. Ptáci, raná stvoření, po všem, co posléze umoří všechno. Proradné moře stalo se laskavým, sevřelo chřtán a ječivé skuhrání před bezbrannou kořistí. Žádná lampa nezastíní mou hrdou tvář. Jsem vyřazený z radosti krtčí pleti, z dětinné pleti tak slité s jíním omlžené bělosti. Pruty nad moji tvář a chytte v skulinách vrásek liščí mláď. Podivná svatba, zlořečená. Námořník má hmatat po svítivém skle svých dětí. Přijíždí na noc a ztrácí rozkošné mámení ženy, trávící v šeru v lůně. Proradný býku, nedals mně spát ani hodinu bez sebe. Moře, hnusný příteli, proč jsem nesměl končit hru před časem. Pramálo důležitých peněz skoupíš na zemi. Kdo zná řeky, ztratil otcovství. Moře, znáš potrhlou řeč slepenou z lidských běd. Mne se netýká výhrůžka věstců, ani náhlá prorocství. Věřím, že divoké moře je vlastní zemí. Jmenuji krásu poledním stržením plachet, neboť známe předpověď hráškových vlnek. Nebudu přijíždět domů. Mythus země bez vlasti, a dům můj samotný čeká. Dnes znám ulici svého města, ale přší život: Vrátím se po všem a krb zaujme místo těžkého valu kouře z přetopených pecí.

Netýkavko, stáhni pečeť s hrdla, stačí meč na vršek a můžeš jenom olíznout staré kapky vína. Dobře drž, ať nepřetočíš číš, pamatuj, že opilec svrhá opilce se stolce. Moře, slitá deska na pamětní minci, deska Mojžíšových pravidel. Musím udržet krok s vlkem a dělat spícího. Jinak nevydržím. Budu přehánět smysly a usadím tělo na skřípkách. Dolij pořádnou míru, ať stoupnu vlně na hřbet a nezakolísám. Hleď, cívko všech mlsných očí, dej pozor, budeš svědčit, až se můj poplatník vzbou-

ří. Jdu po laně a teprve pode mnou polehají vlny. Přežívám čas jejich těla a mlčím. Tak chytře si to vyřídí s pány. Spojí se s nebesy a člověku jde les na pomoc. Les smyšlenek o pořádné hlavě, která si vymyslí věčný život. Hodiny strašidelně vznikají a plynou obtíženy vrstvou vzpomínek. V osm jsem dělil pozorovatele moře a v deset křížuji mapu, hledaje cestu a současně smrt, volající vedle člověka na sebe, a v téže chvíli, kdy člověk chtěl srovnat listy. Zdá se, že nesmím podcenit jen tak tiché namlouvání, v duchu se smlouvá hravý nápad s pokusem a napovídá — okus, okus, nejsem dotěrný a mám jistotu vážky nad noži rákosu. Na menšího námořníka se nevztahuje osud, ten sklízí pohanu jako obrácenou pochvalu.

Zastavím loď na vzorné ploše a znovu ji poženu. Zastaví vlna druhou, nebo vítězí jenom tak pro zvuk vysočin a propastí, potom se vzduje a zarachotí? Čert braň jeho spády, a přece ustoupí. Piji na počest soků a neznal jsem ani třetího moře. Snad se chytnu slova, jež zaručuje mohoucí náběh k panství. Budu nad vodami lodicí, pro niž vzkázal duch svatý. Vidím se ozbrojeného zákeřnickou koží. Mám tisíc zásad, po nichž nebesa opakují krásu. Malé pozadí vrchů v deštích a kanoucí voda pádem přes ostrou vyvěřelinu. Tu a tam sjíždí po obzoru nehostinný vrak, nesoucí ve znaku znamení prudkých dešťů, hadač vypozeruje z těžkého stínu olbřímí dusot daleké bouře. Jenom čas a budeme rozpoznávat v očích předsmrtné přiznání. Stanice moře uprostřed béd a tklivého pohledu nejmladšího myče. Musí dobře čichat k vodě a omývat šlapky důstojných patek lodního řádu. I tento bude poesií postupu, zachce-li moře jeho nenávisti. Brachu, musíš přikovat urážlivou píseň do pěstí, uznale a unyle zpívá farář v přímořské kapli. Nedej zemi jen tak marně známost z první schůzky. Poznal bys svatbu. Kdyby ti zemřel syn, proklel bys slanou vodu slz. Přetěžko chlapci být v nouzi, poznává černý červenec, tělo zvedající krov a vidoucí ložnici, ruměnné mládí a únos prsou. Zatěžko být s muži a nemít ruce na ohanbí. Soužení mizí a čapka bude kapesníkem. Tak byl život náš a mniši setrvávající v klečení, ochrání titěrnou rampu, náš život pozdravený křížem, na jehož konci trčí holá výspa. Tolik proradnosti čeká v temnici

i na palubě, tolik zlořádu ozývá se v zoufání, na lodích i v živém ponoukání. Oženils moře a kvílíš, ustaň, vrátíš se k rodné zemi a necháš vdovu samotnou. Zásnuby před tebou a kapitáni nemají zvolit královnu, až tebe nebude.

Zaslechl jsem svist, a nežli jsem se ohlédl, vstoupil svůdce, tázaje se po svých listech. Dobrý duch zatemnil komoru a splýval s modrým dýmem. Byl snem, zvláštním snem, z něhož tvoří mysl předobraz lijavce, toho bouření a moci prvních bouří. Usedl jsem na žíněnou lavici a civěl na tvář cizince. Zachycoval z mých očí strach a němě obcházel kolem mne. Od utrpení nebylo daleko do sebevraždy, zatímco on porušil ticho sklínkou, kterou dorazil druhou nedopitou. Pil. Stiskl jsem ruce, čekaje na smyčku, zadrhnutou kolem hlavy, ale nad nadání spatřil jsem v zrcadle tvář tak obraznou, že líce světélkovaly a oči prohlédly za oblohu. Chléb dám za svíci a nuzným po smrti mořského koně. Dojdou k soudu a předloží samotu. Povídej dál. Duchu, o němž jsou zprávy až v řece. Duchové vyšší než rozeklaný vršek na úpatí rybích hvězd. Oddaní půjdou v řadách mezi skalisky, neboť zemřelí na moři vstanou v popředí těch, již procitnou v zázemí. Vznikne živý řád a smluvený děj práva. Ponocní jako ostatní vstanou s půlnocí, hodinou truchlení za trosky živých, kteří zbyli jenom pro naříkání. Zvykal jsem rozumu, ale nyní jsem propadl dvěma očím. Něco proběhlo, a bylo to marné, a něco zetlelo doživotně před každým hrobem. Prahnuł jsem otevřítí schránku, kam skládám osobní majetek. Osobní věčnost. A ze skříňky vypadl rub obrazu, jež host obrátil proti světlu. Ohmataný Rembrandt v mlýnici prastaré louky. Těžká chmura padala na zem z temného šera, oblaka tak vleklá jako visutá lana, utěsněná po stěžni. Zalomcoval mnou vítr a lopaty směrem západním přeběhly po stěně. V ohnisku jsem spatřil vítr, jenž zdvihal staletý prach. Zatím svůdce rozhrnul popel a prostou větou ukončil návštěvu. Tak odchází moře, nedbej na život, jehož bude tisíce setin v tvých očích, a darmo bys sešel předčasně. Mrazením se uváděli mistři a hroznou milostí si počínal tvůrce bezbřehých hlasů. Rekviem dešťů v ozvěně šumících vln. Kde dnes kotví loď, jež vyjela před měsícem? V zajetí kruhů razím cestu a touže vlnou

narazím na písčinu. Jako slovo, jež se opakuje kusem bolesti a jitří ránu nelaskavým díkem. Konec konců plavba skončí a pruhovaní chlapci svléknou kazajky. A já podrobím se věčnému zákonu popíjet u stolu v přítomnosti nesrozumitelných žalob. K tomu slouží láska papíru a tupá tužka.

Poučen nocí, přesvědčil jsem se o rozměrném zásahu milosti a vytrvav při práci, pospíchám zapsat i mužstvo. Noc se vrací. Dojíždíme a každý popis je stejnojmenný. Vrací se Bernard Filip a naříká. Zůstatí nemohl a vrátiti se nemusel. V člověku jest dosti příkladu pro útěk, ale sloužit moři znamená odplatu. Ve všem jest jed a neznámá útěcha. Popisují odchod, a pokud se týká hochů, popíši i bláhovou jejich duši. Pozvolná ztráta pevné dlažby naučí plavce seskočit vzduchem, zapřáhá nohy do tahu vlhké plachty a rozkazem trhne první jako poslední, až ji zdvihnou kladky, po kterých je snesena k věšákům. Chlapci s duší psi, jež žádá strohého pána. Jinak neudržíš na uzdě plaché žvatlání, kterého musí využít vymrskaný chvastoun, a nakazí posádku slibem rajských váček. Je dobře prohlížet inteligentní kamarády od zběhů, kteří vynikají složitým souvětím a musí vystavit peklo do popředí a mámit požitek studenou cestou. Musím se za ně odnaučit oné surovosti, kterou nevystihne žádný, a odnaučit se za ně i poslední jemné svatokrádeži. Bez nadání a očekávání. Moře, očistíš nitro spáleného hříšníka křtem a vodou, skropíš jazyky prvorozených stád. V tobě jsou prameny zemí a svět rozdělených sítí, u nich prodlévá Bůh, přijímající daň ducha nad vodami. Vrací se vínem a pobřežím. Nemohl jsem poznat zář, stud bránil vstoupit do slunce, poněvadž strom rozrůstá duši. Moře, slitina vroucích vod, bez dna, neboť tě nedosáhnou rukou, a v obloze odrážíš se celé. K čemu sloužíme, chlapci — obeplujem plán, splníme podmínky a potom návrat. Jsme létem služby a v nouzi se cítíme poražení. Smrtkou hlav a dlaní shoří tráva, polní slovo, smrtí dne teprve počíná hluboká noc, v proudech ryb a v nánosu travin po běsnící litici. Dvacet mužů sténá a druhých třicet zaučenů lituje rozhodnutí. Šli za moře, zlákáni pokračováním věčné knihy o výpalném těch, kteří promluví jako stará voda. Ruce těžké a lví seskok. Notná pranice se vzteklým drápem, proti

němuž meč je volavčím pírkem. Svádí k děsu jako myšlenka kr-
hat do němoty. Kam, junáci, sezvete své hlavy, já myslím na po-
radu, kam půjdete hledat štěstí, obratní lovci. Rybolov prac-
né píle při zakládání díla, ráz na mráz hory zařetěžené bouře.
Kymácí se loď a stěží vychází zdravá. Pozdní šero smění prv-
ní hlídky, a zdá se, že ruda tesaných mračen nevěští nic polo-
vičatého. Mám tuto obavu a nerad se tvářím ustarán, počnou
li mračna shrnovati oblohu do oblouku šedé barvy. Skulinou
počiná věhlas bouře a je ji cítit ve vlasech. Soumrak očí a po-
sléze i obava o moc. Jdu postavit kříž na stůl, zatímco vidím
mrtvou pláň s nerovným souskalím. Jenom za bouří se bouří
nenávist zvláštního úsměvu, trpkého smíchu dohry, zatímco
v hlavě snímáš s tajemství plášť. Ale bude pozdě — jako na ži-
vot prodajný v nejranějším dětství. Něco lká v pádu řek a bou-
ří, lká smršť hadů, vylézajících z vln. Zatvrzelá psice v brouká-
ní vilné písni, jež lehá mezi unavené hochy. Nesmím sebou
hnout a dým musím pouštět s tvrdých rtů. V rozkazech se ne-
mýlím, braši, v bouřích mám kyprý rozum a vím, co si počít,
když sekavý pavouk oplítá boky. Hej, tekuté hory, po vás sjíždí
mocný taras, držící vaše stěny v šachu. Vyzdím si vás, pro-
radci, a nestečete nás. Věřím životu, že vytrvá při víře, jež je ve-
dena přímo milostí. Pro vás je vykoupením hašteřivá slavnost
sykavých blesků, lávka spálených střech a krovy spletené oh-
ništěm. Hej, tkalci, obtočte člunek jiskřivou nití, chci se bavit
zlatým mořem, jež se rozhrnuje v nadpozemském bludišti snů.
Na severní straně trčí hlava nebes v chmurné výhni. Stálo se
za to narodit — v bouřích. Sebemenší úlovek zvěčnů v člověku
smír. Kolik lákařů by muselo být, aby potáhli lesk po vlnách,
svázejících se vteřinou v propast. Nepil jsem nikdy tak atlaso-
vé víno, průsvitné jako skalice. Loď tříštila odulé pysky vln, sto-
jíc mezi beraním dřevcem a odolnými vraty. Pozdní nářek byl
planý a jinoch bez matky musel projít soutěží. Nechtěl bych le-
žet na hřbitovech oceánu, nechtěl bych plout k ostrovu skalisk.
Živou rukou konat rozkaz: nedbal jsem mocnějšího lešení pro-
storových vln, v duši mně bylo horko a rty jsem měl palčivé roz-
koší. Šlehni si, dobytku, jen si prskni, zjizvený chlebourne dna.
V mých chlapcích porodil sílu tyran, vidíš, život učí pacholčí-